
Kořist

Snesl se soumrak a Francis pomalu stoupal do svahu. Meč zavěšený u opasku ho pleskal do stehna a mladík položil ruku na hrušku jílce, aby ho znehybnil. Právě takto Toma Courtneyho zabije – ne anonymně, z dálky kulkou z muškety nebo pistole, nýbrž z intimní blízkosti hrotem meče do srdce. Stejně jako Tom zabil Williama.

Nervózně se rozhlédl po mužích kolem sebe, temných postavách, jejichž kůže nabyla v měsíčním svitu šedivý odstín. V pěstích třímali dlouhé nože s rovnou čepelí, používané při sklizni cukrové třtiny.

Za Francisem stoupal do kopce Jacob de Vries a sesekával třtinovým nožem vršky květin. Nože s těžkou čepelí, které připomínaly meče, byly určeny pro třtinové plantáže na Barbadosu, ale nevyzpytatelné rozmáry světového obchodu je zavály do Kapského Města, kde je Jacob uměl nejednou zužitkovat.

Hleděl na Francise a přemýšlel, co si má o tom nezralém Angličanovi myslet. Když je prostitutka vzájemně představila, zpola ho podezřívá, že se mu chystá nastražit past. Ten kluk byl vychrtlý, jen kost a kůže, nový vous mu sotva zakrýval mladistvé líce a vypadal, že by mu prospěla pořádná sklenka pálenky. Ale pak si Jacob vyzkoušel, jak se umí ohánět mečem, který mu opatřil, a zjistil, že je velmi slušný šermíř. Byl rychlý díky svému mládí, neustále pozorný a předvedl několik triků, jimiž překvapil i Jacoba. A ten oheň v očích, když mluvil o Tomu Courtneym, nemohl předstírat.

Jacob ten pocit dobře znal. Před dvěma roky přivážel náklad otroků z Mosambiku, když jeho loď najela na mělčinu. Tom Courtney ho zachránil, ovšem na oplátku ho donutil propustit všechny otroky. Jacob přišel o velké peníze a kromě toho o jednu nádhernou otrokyni, kterou si chtěl nechat pro

sebe. Odvedla si ji ta čubka Sára Courtneyová, naučila ji slušným mravům a zajistila jí plavbu do Anglie, kde mohla žít jako svobodná žena.

Při vzpomínce na tu holku pocítil chvění ve slabinách. Na palubu John-nyho lodi přišla úplně nahá, měla pevná vzosná prsa a vlasy vyčesané podle módy svého kmene, neponechávala vůbec nic fantazii. Myslel na to, co s ní mohl provádět, i na to, co provede Sáře Courtneyové, až Toma odklidí z cesty a on ji už nebude moci chránit.

Došli na vrchol kopce. Stálo tam několik domů, jeden z nich prázdný, majitel odcestoval do Amsterdamu a vrátí se až za několik měsíců. Jacob a jeho muži se skryli ve stínech zahradní zdi a zadívali se na protější hostinec. Linuly se z něho tóny cembala, uvnitř jasně svítily lampy. Jacob okny viděl Toma a jeho bratra, kteří i s manželkami seděli v salonu. Bratr měl kolem hlavy omotaný turban, nebyl o nic lepší než nějaký negr. Jacoba napadlo, jestli turban zůstane na hlavě, až ji oddělí od krku.

Poklepal Francisovi na rameno. Hoch vylekaně poskočil. To nebylo dobré znamení.

„Vtrhneme dovnitř?“

Francis zavrtěl hlavou a Jacob uvažoval, jestli si to nerozmyslel. Kdyby přišlo na věc, může se toho kluka zbavit jediným švihem třtinového nože. Znal místa, kde mohl ukrýt tělo tak, že by jej nikdo nenašel dříve, než by ho šakali a supi ohlodali na holé kosti.

Ale neuškodí počkat. A opravdu, o pár minut později se dveře otevřely a z nich vyšel Dorian Courtney, jenž vyprovázel ženu, kterou Jacob nepoznával. Od pohledu míšenka. Možná ji vyhledá později, až se vypořádá se Sárou.

V dané chvíli nemohl Jacob uvěřit svému štěstí. Sice by to nikdy nepříznal, ale představa šarvátky s oběma bratry Courtneyovými – i při přesile, jakou se svými lidmi měl – ho velmi znepokojila. Teď je může zlikvidovat jednoho po druhém.

Počkal, až Dorian s tou ženou zmizí z dohledu, a popadl Francise za loket.

„Teď,“ zasyčel.

Ale právě když se chystali vyrazit, na pěšinu se znovu rozlilo světlo. Tom vyšel ze dveří. Jacob se spěšně příkrčil, ale Tom ponořený v myšlenkách si toho pohybu nevšiml. Když Jacob zariskoval a vyhlédl ze stínu, viděl, že Tom směřuje k vysoké zdi zahrad Společnosti. Nebyl ozbrojený.

Jacob se potěšeně zasmál a znovu se zadíval na Francise. *Ať jsi kdokoliv, pomyslel si, máš z pekla štěstí.*

„Je to on?“ zeptal se mladík. Měl vykulené oči a obličej mu skrápěly kapičky potu. Jacob přemýšlel, jestli má dost kuráže, aby noční akci dotáhl až do konce. Ale i kdyby ne, nezáleželo na tom. Ať se čepelí rozmáchne kdokoliv, Tom Courtney té noci každopádně zemře.

Následovali Toma a drželi se v bezpečné vzdálenosti. Znovu jim přálo štěstí. Tom zamířil do nitra zahrad, dál od města a dál od každého, kdo by mohl zaslechnout jeho volání o pomoc. Kráčel rychle a bez ohlížení.

Noci zněl chechtot hyen. Francis vytasil meč a fantazie mu před očima vykreslila výraz Tomových očí, až mu zasadí smrtelný úder. O tomto okamžiku dlouho snil, ale když se teď přiblížil na dosah, cítil spíš strach než vztek. Dosud nikdy nezabil člověka. Tíha meče mu stahovala ruku k zemi a nohy měl měkké jako z vosku.

Udělej to, nabádal se v duchu. Udělej to pro památku svého otce.

A pro pět tisíc liber odměny, dodal hlas sira Nicholase Childse v jeho hlavě.

Jacob vycítil jeho váhání a s třtinovým nožem v pohotovosti vykročil kupředu. Francis ho zadržel. „Je můj,“ zašeptal téměř neslyšně.

Jacob pokrčil rameny a přikývl. Ten kluk mu zaplatil, tak ať dostane svou šanci. Jestli selže, Jacob byl připraven práci dokončit.

Francis napřáhl paži. Tento okamžik si za dlouhé plavby z Anglie představoval snad tisíckrát. Ale teď, když se ocitl u cíle, vypadalo všechno jinak, než si původně myslel. V představách oslovil Toma jménem a díval se, jak se překvapení v jeho očích mění v hrůzu, až mu řekne, kdo je, a sdělí důvod, proč musí zemřít. V duchu si vychutnával strýcovo zděšení, až konečně pochopí, že ho dostihla spravedlnost. Dovolí Tomovi padnout na kolena a žadonit o milost, a pak ho probodne.

Ale teď tu stál a nepřál si nic jiného, než aby to skončilo. V ústech mu vuschlo tak, že mu výzva, s níž se chtěl na strýce obořit, nepřešla přes rty.

To nevádí, utěšoval se, důležitý je čin, na ničem jiném nezáleží. Namířil meč mezi Tomovy lopatky, čepel držel vodorovně, jak ho to naučil nevlastní otec, aby snadno vklouzla mezi žebra. V uších mu zpívala krev. Vykročil kupředu.

Měl příliš těžký krok. Pod nohama mu zaskřípěl štěrk. Tom se otočil. Poprvé v životě se Francis ocitl tváří v tvář muži, jenž zabil jeho otce.

„Thomas Courtney?“ zeptal se a měl co dělat, aby se mu nechvěl hlas.

Tom vypadal překvapeně. „To jsem já.“

Francis se na něho vrhl. Tom v posledním okamžiku odskočil. Hrot meče mu natrhl košili a chladná ocel probodla kůži, ale bylo to jen škrábnutí. Pohyb zanesl Francise moc dopředu a připravil ho o rovnováhu. Tom mu mohl vyrazit meč z ruky, ale to už se za prvním útočníkem řítit další, těžkou rovnou čepel napřaženou k ráně na hlavu. Tom couvl do ostrůvku měsíčního svitu, který se prodral mezerou v živém plotu.

Ve světle měsíce spočítal, že útočníků je celkem pět. Jacoba de Vriese znal a další tři tváře mu připadaly povědomé, byli to suroví násilníci, které viděl v de Vriesově společnosti. Pátý byl mladík, jenž ho napadl mečem. Toho v životě neviděl, ale rysy jeho obličje mu byly vzdáleně povědomé.

Neměl čas o tom přemýšlet. Chlapec na něj znovu zaútočil a zasypal ho sprškou rychlých, dobře nacvičených úderů, až mu málem odsekl paži. Ostatní rváči kolem nich vytvořili úzký kordon, odřízli Tomovi únikovou cestu a pomalu stahovali smyčku.

Jejich vůdcem byl zjevně ten mladík. Obratnost a zuřivost útoků z něho dělaly nebezpečného protivníka.

„Kdo k čertu jsi?“ křikl na něho. „Neznám tě?“

Dostal jedinou odpověď – další sek mečem. Tom znovu uskočil, ale příliš pozdě – v očích útočníka spatřil triumfální záblesk a cítil, jak se mu propadá půda pod nohama. Zavrával a sklouzl po blátě do zaneseného rybníčku. Mladík stál na okraji břehu a hleděl na neozbrojeného soka.

Za jeho zády se Jacob otočil k jednomu ze svých mužů: „Zůstaň tu s tím klukem a postarej se, aby dokončil, co začal.“ Rád by viděl Toma umírat, ale musel se dostat zpátky k hostinci, než se vrátí Dorian. Až Jacob přiloží čepel k hrdlu jeho ženy, bude Dorian bezmocný. Možná ho donutí dívat se, co všechno jí udělá, než obrátí svou pozornost k Sáře.

Zašklebil se na Toma. „Nejvyšší čas, abych navštívil tvou pěknou ženušku. Kluka tu nechám, ať s tebou skoncuje.“

S posledním triumfálním pohledem na Toma Courtneyho vykročil k hostinci. Dva muži ho následovali, třetí zůstal s mladíkem.

Tom hledal pevnější půdu pod nohama na dně rybníka plného bláta. Zabíjel už tolik mužů, že bylo prakticky nevyhnutelné, že ho jednoho dne jeho anděl strážný opustí. Jeho otec zemřel předčasně, stejně tak děd. Ale pořád netušil, kdo může být ten nelítostný nepřítel.

A dokud dýchá, nepřipustí, aby Jacob de Vries zkřivil Sáře jediný vlásek. Zabořil ruku do bahna, aby se o ni opřel a mohl se postavit, a nahmatal na dně cosi tvrdého a ostrého. Sevřel to do pěsti a vytáhl z bahna. Byl to kus těžké třípalcové trubky, která kdysi přiváděla do nádrže vodu.

Francis sklouzl po blátivém břehu k rybníčku. Udržoval rovnováhu jako tanečník a zvedl meč, aby Tomovi rozsekl lebku. Tom se vztyčil do kleku a zvednutou trubkou odblokoval úder. Kov zazvonil o kov, jak Tom zastavil čepel několik palců od svého obličej. Hned nato zatlačil a vyvedl Francise z rovnováhy.

Mladíkovi podjely obě nohy a sklouzl do černého bahna. Tom se vyškřábal na nohy a vrhl se na něho s napřaženou trubkou, ale než se k němu dostal, další útočník skočil ze břehu a oháněl se třtinovým nožem. Tom se otočil proti němu a přikrčil se pod svištící čepelí. Vzápětí chňapl útočníka za zápěstí ruky, v níž držel nůž, využil setrvačnosti jeho pohybu a škubl mu paži vzhůru a za hlavu, až ramenní kloub vyskočil z jamky. Muž zařval bolestí a klesl na kolena. Tom se rozmáchl vodní trubkou a praštil ho do pravého spánku. Muž padl obličejem do bahna.

Tom chňapl po třtinovém noži, který vypadl mrtvému z ruky, a otočil se opět k mladíkovi. Francis byl celý zacákaný blátem a při pádu ztratil meč. Teď už se nechtěl na strýce ani podívat, šplhal po rozbahněném břehu a vzlykal strachem a studem. Tom po něm hodil trubku a ta těžce žuchla o mladíkova záda. Francis vykřikl bolestí, ale nezastavil se. Za okamžik zmizel ve tmě a Tom ho nechal běžet. Teď se staral jen o Sáru.

Když se rozběhl, stále mu zněla v uších hrozba Jacoba de Vriese: „Nejvyšší čas, abych navštívil tvou pěknou ženušku.“